

ESTI HÍRLAP

1981 OKT 2 0'

244

Városházi posta

Emlékek, remények

Aggódva hallom: semmi érdemleges előrehaladás nem történt Budapest apró, történeti érdekeinek védelmére. Mert mi is az igazán értékes Budapestben? Miért távolról érkező vendégeink álmélkodó, olykor irigy, olykor olvadó tekintete, és az itt élők szerelmes rajongása? Hogy minden ízléskülönbség ellenére azt senkitől sem hallani: „egyáltalán, van itt valami szép?” Elemzéssel, az *egészet alkotó részecskék felsorolásával közelebb juthatunk-e a válaszig?* Az egyik szerelmes, *Granasztói Pál* egészen a fennköltségig megy a „magyarázatkeresésben. Ő a rajongás okául véli: *„Furcsa keveredését ház-, fa- és lámpasoroknak, visszfényeknek az égbolton, az emberek jövősmenésének, a kirakatoknak, az üzleteknek, a vendéglőknek — s talán mindezekben, ezek mögött az emlékeknek s a reményeknek.”*

Siratni sok egykori értékét, elsirattuk már. Bombarogyasztott épületeket, csöndes kerteket, végső romlásig elhanyagolt utcatorokat, a verkli emberi lélekhez szóló géphangját, őszi szélben himbálódzó lámpákat, benzingőzben fuldokló fasort, botorul elvett utcaneveket, vagy a kávéházakat, az állandóan tönkremenő tulajdonosok, s a kéziratlapokkal fizető írók legendájával.

Apróságokat; az egészhez képest oly jelentéktelen, de hangulatokat teremtő mozzanatokot félték. Tavasszal örömmel hallgattam végig egy megbeszélést. Ezen a kezdeményezőnek, az építési tárca magas rangú képviselőjének szava úgy hangzott, hogy *azonnal megszervez egy felsőszintű, szűkkörű bizottságot, amely meghatározza minden illetékes hatóság, szerv feladatát az értékek őrzésében.* A megegyezés idején virágzó gyümölcsfák termését is elfogyasztottuk már, de nagyjából ugyanott tartunk. Pedig a gond nagy, megoldása sürgető. Hiszen az örvendetesen lendületessé vált köz- és lakóépületfelújítás sodrában félő, hogy itt is, ott is *figyelman kívül marad egy-egy jelentéktelenné ítélt tárgy sorsa:* alumínium kockakeretre cserélődik egy szép, öreg kapu, mögötte a lépcsőházi öntöttvas lámpatarató gömbbúrárs foglalatra, előle pedig kiemelik a kerékvetőt, mondván, hogy csak lom, hiszen lovas szekér úgysem jár már.

A honi műemlékvédelem híre nemzetközi. Az *óbudai Fő tér* környékén sétálók tanúi lehetnek olyan látványos építésnek, hogy egy vén, roskatag kis házból csak a faragott kapu és pinceajtókeret maradt — a többi szétszedték, majd új anyagból ismét felépítik. Ám a *Duna-korzó* megújulása, amely nemsokára ismét olyan lesz, mint amikor még helypénzt szedtek az ücsörgésért, néhány közlekedési szakember lokálpatriotizmusát dicséri; ahogy felkutatták az egykori tárgyakat, vagy csupán rajzaik, fényképeik alapján újra megtervezették, és szereztek ezekre gyártót is!

Tavasszal úgy tűnt: *mindez hamarosan menni fog a főváros egészét tekintve is.* Létrejön a városvédelem hierarchiája, ki felelős az egészért, ki az egészet kitevő millió darabkáért, az adott utcatorok, tér, udvar tárgyaiért, s így az általuk sugárzott hangulatokért: *az emlékekért s a reményekért.*

Szöllősi Ferenc